

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 7ης Ιουλίου 1993

στην υπόθεση C-217/91: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Προσφυγή ακυρώσεως — Σήμανση και παρουσίαση των λικέρ — Όροι χρησιμοποιήσεως συνθέτων ονομασιών που περιέχουν τη λέξη «μπράντυ»)

(93/C 211/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-217/91, Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωποι: Alberto José Navarro González και Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado), κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: José Luis Iglesias Buhigues και Ulrich Wölker), υποστηριζόμενης από το Βασίλειο της Δανίας (εκπρόσωπος: Tyge Lehmann), που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του άρθρου 7α παράγραφος 3 δεύτερο εδάφιο του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1014/90 της Επιτροπής της 24ης Απριλίου 1990 περί λεπτομερών όρων εφαρμογής για τον ορισμό, τον προσδιορισμό και την παρουσίαση των αλκοολούχων ποτών (²), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1781/91 της Επιτροπής της 19ης Ιουνίου 1991 (³), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους Ο. Due, Πρόεδρο, G. G. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και J. L. Murray, πρόεδρους τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse και P. J. G. Kapteyn, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 7 Ιουλίου 1993 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή.
2. Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.
3. Το Βασίλειο της Δανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 251 της 26. 9. 1991.

(²) ΕΕ αριθ. L 105 της 25. 4. 1990, σ. 9.

(³) ΕΕ αριθ. L 160 της 25. 6. 1991, σ. 5.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 13ης Ιουλίου 1993

στην υπόθεση C-330/91 (αίτηση του Queen's Bench Division of the High Court of Justice για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): The Queen κατά Inland Revenue Commissioners, ex parte: Commerzbank AG (¹)

(Δικαίωμα εγκαταστάσεως — Φορολογία εταιρειών — Έμμεση διάκριση λόγω ιθαγενείας)

(93/C 211/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-330/91, που είχε ως αντικείμενο αίτηση του Queen's Bench Division of the High Court of Justice προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία το εν λόγω δικαστήριο ζήτησε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ των The Queen και Inland Revenue Commissioners, ex parte: Commerzbank AG, την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 5, 7, 52 και 58 της συνθήκης ΕΟΚ, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, πρόεδρο τμήματος, προεδρεύοντα, G. C. Rodríguez Iglesias, πρόεδρο τμήματος, προεδρεύοντα, M. Zuleeg και J. L. Murray, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse και D.A.O. Edward, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: M. Darmon, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 13 Ιουλίου 1993 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα άρθρα 52 και 58 της συνθήκης ΕΟΚ δεν επιτρέπουν να παρέχει η νομοθεσία κράτους μέλους τη δυνατότητα αναζήτησεως προσαυξημένων των φόρων που καταβάλλουν αχρεωστήτως οι εταιρείες που έχουν τη φορολογική τους έδρα εντός του κράτους αυτού, ενώ δεν παρέχει την ίδια δυνατότητα στις εταιρείες που έχουν τη φορολογική τους έδρα σε άλλο κράτος μέλος. Το ότι οι τελευταίες αυτές εταιρείες δεν θα απαλλάσσονταν από το φόρο αν είχαν τη έδρα τους στο κράτος αυτό δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή.

(¹) ΕΕ αριθ. C 28 της 5. 2. 1992.